

Nhược Vũ ngủ say rồi Lâm Nhất Phàm mới xuống giường, hắt hôn lên bụng cô một cái, đắp chăn cho cô rồi rời đi.

Lâm Nhất Phàm lái xe tới vùng ngoại ô, Bạch Tuyên và Từ Khôn cũng đi theo.

Họ đi vào một căn nhà gỗ nhỏ, bên ngoài có vài người canh gác, đều là lính của Bạch Tuyên. Cánh cửa cũ kĩ được mở ra, Giai Kỳ ngồi thu lu một góc khóc thút thít, thấy Lâm Nhất Phàm xuất hiện, nước mắt trên mặt liền dài thêm mấy vệt, bàn chân gầy liu xiu bước dài bước ngắn chạy trước mặt Lâm Nhất Phàm uất ức nói.

-Nhất Phàm, anh tới cứu em có phải không? Bọn người ngoài kia đáng sợ lắm, họ quát mắng em còn không cho em ăn uống, anh mau mau đưa em ra khỏi đây đi.

Lâm Nhất Phàm nở nụ cười chói sáng, hắt gạt đầu dịu dàng nói với Giai Kỳ.

-Anh đưa em thoát khỏi đây.

Giai Kỳ mừng đến phát khóc, cô vội vàng đi theo Lâm Nhất Phàm ra bên ngoài nhưng lúc trông thấy Bạch Tuyên khuôn mặt liền tối sầm lại.

Giai Kỳ muốn hỏi nhưng không dám hỏi, Lâm Nhất Phàm không lên xe mà đi về phía bờ biển, cô cũng không dám chạy chỉ lặng lẽ đi theo.

Gió theo những cơn sóng biển thổi tạt vào làm vạt áo bay phấp phới, trời ngả về chiều làm thịt da rất lạnh.

Lúc này Giai Kỳ đã thấy không được ổn, cô đứng sau lưng Lâm Nhất Phàm dè dặt hỏi.

-Anh à, chúng ta còn chưa về sao?

Lâm Nhất Phàm quay đầu, vẫn nụ cười dịu dàng ấy đáp lại.

-Về chứ, để anh tiễn em.

Vừa dứt lời lính của Bạch Tuyên từ phía sau bước tới không thương hoa tiếc ngọc đẩy Giai Kỳ ngã nhào xuống biển.

Từ vách đá xuống mặt nước biển khoảng chừng một mét, Giai Kỳ bơi giỏi nhưng bị tấn công bất thành lình nên không kịp phòng bị, sóng tạt vào người cô, làm cô nuốt xuống bụng vài ngụm nước, không biết nước biển mặn hay nước mắt của cô mặn, vất vả lắm cô mới bám được vào ghềnh đá, cả thân người nhấp nhô trong sóng biển chật vật ngược lên nhìn Lâm Nhất Phàm cao ngạo đứng ở trên kia.

Giai Kỳ dùng hết sức hết lên.

-Lâm Nhất Phàm, tại sao anh lại dám đối xử với tôi như vậy?

-Tại sao ư, tại vì cô dám đụng vào vợ của tôi.

Lâm Nhất Phàm từ trên cao nhìn xuống, sắc mặt lạnh tanh ném cho Giai Kỳ một ánh mắt xem thường.

Giai Kỳ bị sự lạnh lùng kia làm cho sợ hãi, cô biết hôm nay không thể nào thoát được.

Giai Kỳ bơi vào chỗ thấp cổ chèo lên nhưng Lâm Nhất Phàm không cho cô có cơ hội đó, hắt sai người ném cô xuống biển thêm vài lần để cô kiệt sức mới thôi.

Bạch Tuyên đứng một bên cũng thấy sốt ruột, anh sợ Giai Kỳ đuối sức mà chết họ lại bắn tay nên nhỏ nhẹ nói với Lâm Nhất Phàm mấy câu, hắt mới đồng ý cho Giai Kỳ lên bờ.

Giai Kỳ nằm trên bãi cát, thở không ra hơi, cô ta ôm cổ nhìn Lâm Nhất Phàm, muốn van xin nhưng mở miệng không nổi nữa. Lâm Nhất Phàm nhắc chân tiến lên vài bước, mũi giày cách mặt của Giai Kỳ khoảng nửa gang tay thì dừng lại lạnh lùng nói.

-Lỗi tại cô gắn ở trên cây sao? Nhược Vũ là vợ của Lâm Nhất Phàm này, là người phụ nữ mà tôi yêu thương nhất trên đời, tôi đã căn dặn cô không được động vào nhưng cô biết chết vẫn cố chấp lao tới, may là con của tôi và Nhược Vũ không sao, nếu không nơi đây là mồ chôn của cô rồi.

Lâm Nhất Phàm thấy mình phí mất bốn năm để theo đuổi cô ta là điều ngu xuẩn nhất mà hắt đã làm. Trước đây hắt còn nghĩ không có tình thì cũng có thể chào nhau nếu vô tình chạm mặt nhưng bây giờ khuôn mặt của cô ta là thứ đáng chà đạp nhất trên đời, nếu con của hắt xảy ra chuyện đừng nói là đẩy xuống biển, hắt sẽ dìm cô ta xuống đáy đại dương cho cá mập ăn mới vừa.

Giai Kỳ nghe Nhược Vũ có thai, lòng chợt co thắt lại, là cô bỏ lỡ người đàn ông này cho Châu Nhược Vũ hưởng phúc nếu năm xưa cô không hồ đồ thì cô ta đâu được sung ái đến như vậy. Châu Nhược Vũ à, cô phải cảm ơn tôi, phải cảm ơn tôi.

Giai Kỳ nằm mọp dưới đất cười khô khan như mắc phải thứ gì trong cổ họng.

Muốn van xin nhưng nước biển lấp đầy phổi rồi không nói được.

Bạch Tuyên tra tay Giai Kỳ vào còng, hồng nhan một thời vì tranh giành thứ không thuộc về mình mà đánh mất tương lai thật đáng tiếc.

Lâm Nhất Phàm cũng không lưu lại, hắt còn bảo bối phải lo ở nhà.

Qua vài hôm sức khỏe của Nhược Vũ đã ổn định, cuộc sống của cô bây giờ không khác gì một công chúa nhỏ, cả ba chồng và mẹ chồng đều hết mực cưng chiều.

Mấy ngày nay cô không để ý nhiều tới Lâm Khải Trạch vì muốn đầu óc mình thoải mái, không muốn đứa bé trong bụng bị ảnh hưởng.

Lâm Nhất Phàm tới Lâm Thị rồi Nhược Vũ mới mở tin tức lên xem, Lâm Khải Trạch bây giờ chắc đang lo sốt vó rồi, cổ phần Trương Thị có trong tay nhưng không thể làm gì được, lúc giết cô chắc hắt hắt cũng không ngờ được tình huống này.

“Tiếng nhạc.”

Nhắc tào tháo thì tào tháo xuất hiện ngay Lâm Khải Trạch gọi tới, Nhược Vũ đè thấp âm thanh của mình xuống giống như đang lén lút dù trong phòng chỉ có một mình cô.

-Em nghe đây anh à.

Lâm Khải Trạch đầu dây bên kia nghe khẩu âm của cô hơi khác nên lo lắng hỏi.

-Em không sao chứ?

-Lâm Nhất Phàm giám sát em chặt lắm, anh nói nhanh một chút.

Lâm Khải Trạch ở bên kia không nghi ngờ, vì bây giờ hắn chỉ còn tin tưởng được có mỗi mình cô.

-Nhược Vũ, anh muốn chuyển cổ phần Trương Thị cho em nắm giữ, đợi rắc rối này qua đi rồi hai chúng ta sẽ cùng nhau xây cơ ngơi của riêng mình.

Nhược Vũ nắm chặt cổ áo mình, tim muốn nhảy vọt ra ngoài, đây là chuyện không ngoài dự liệu của cô nhưng sung sướng biết bao nhiêu khi Lâm Khải Trạch cho hai chân vào bẫy rồi.

Nhược Vũ tỏ vẻ chần chừ trả lời.

-Khải Trạch à, nhưng mà...

-Em đừng lo, anh tính toán hết rồi, anh sẽ không chuyển sang tên của em ngay mà sẽ làm hợp đồng bán cho em để sau này có bị điều tra tới cũng sẽ không bị tịch thu.

Lần này Nhược Vũ chỉ cần nằm ngửa ra đó cũng lấy lại được đồ của mình, cảm giác này sung sướng biết bao nhiêu, cô và Lâm Khải Trạch nói thêm vài câu rồi tắt máy.

Ngày mai hắn sẽ cho người làm giấy tờ bán cổ phần cho cô, Nhược Vũ gấp gáp muốn được thấy phản ứng của hắn ra sao khi gặp phải ma giữa ban ngày, cô sẽ cho hắn trải nghiệm lao xuống vực mà không có ai cứu là như thế nào.